U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce **P. Č.**, proti žalované **České advokátní komoře**, se sídlem Národní 16, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 5. 2010, č. j. 1198/10, vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 A 49/2010, o návrhu žalobce ze dne 7. 11. 2010 na určení lhůty k provedení procesního úkonu,

takto:

I. Návrh **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Návrhem ze dne 7. 11. 2010, doručeným Krajskému soudu v Brně dne 10. 11. 2010, se žalobce (dále též navrhovatel) mimo jiné domáhal též určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), konkrétně navrhl, aby krajský soud rozhodl o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě ze dne 17. 5. 2010. Uvedl, že předmětná žádost je přednostní v projednání, přitom od jejího podání uplynulo skoro půl roku. Žaloba byla podána u místně příslušného soudu. Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. Aprk 17/2010 nevyřkl, že se žádosti nevyhovuje, nýbrž že adresovaný soud nemá pravomoc o něm rozhodnout. Zároveň však Nejvyšší správní soud nerozhodl, který soud má o přednostním návrhu rozhodnout, aby tento procesní prostředek nepozbyl na účinnosti. Krajský soud protahuje řízení o věci samé a nahradil ho řízením o kasační stížnosti, přičemž předtím oddělil přezkum dvou souvisejících rozhodnutí předsedy žalované. Soud též žalobci ustanovuje advokáta, ačkoli ten o něj nežádal (a to ani podáními ze dne 17. 5. a 5. 6. 2010). Činí tak opakovaně, a to i přes žalobcovy námitky. Přednostní návrh i věc sama tak upadly v zapomnění. Krajský soud též doručuje písemnosti nezákonným způsobem (obálka kvazitypu III) a špatně je označuje na obálce. Činí též kvazilegitimní úkony (např. usnesení ze dne 21. 10. 2010) a protahuje tak řízení o kasační stížnosti. Žalobce dále poukázal na rozporný přístup krajského soudu k jeho podání ze dne 9. 9. 2010. Dodal, že soud zaměňuje adresu trvalého pobytu s adresou bytu (bydliště) a i tuto uvádí nepřesně.

[2] Krajský soud v Brně ve vyjádření k návrhu popsal průběh dosavadního řízení a zejména jeho souvislost s řízením týkajícím se shodných účastníků, vedeným u něj pod sp. zn. 30 A 28/2010. Konstatoval též, že předchozí obdobný žalobcův návrh na určení lhůty Nejvyšší správní soud zamítl usnesením ze dne 1. 7. 2010, č. j. Aprk 17/2010 - 21. Dále uvedl, že v nyní souzené věci rozhodl usnesením ze dne 24. 5. 2010 (č. l. 7) o postoupení žaloby proti výše označenému rozhodnutí žalované místně příslušnému Městskému soudu v Praze. Toto usnesení žalobce napadl kasační stížností. Krajský soud v Brně je povinen ve smyslu § 108 s. ř. s. provést potřebné úkony týkající se odstranění vad kasační stížnosti. Jednou z těchto podmínek je přitom povinné zastoupení advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. Podání žalobce ze dne 17. 5. 2010 (č. l. 2a) soud vyhodnotil jako žádost o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce. V řízení proto rozhodl o osvobození žalobce od soudních poplatků a pokusil se žalobci ustanovit advokáta, tato ustanovení však musel jak v případě JUDr. Petra Vaňka, tak v případě JUDr. Ing. Tomáše Bouzka na jejich žádost zrušit. Usnesením ze dne 10. 11. 2010 (č. l. 63) pak žalobce vyzval k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Závěrem krajský soud zdůraznil, že jako soud místně nepříslušný nemůže o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě rozhodovat, pročež z jeho strany nemůže docházet k průtahům v řízení. Podle krajského soudu je tedy návrh nedůvodný.

[3] Z předložených spisů Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobou ze dne 17. 5. 2010 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 5. 5. 2010, č. j. 1198/10, jímž žalovaná zrušila své dřívější rozhodnutí ze dne 3. 3. 2010, č. j. 445/10, o určení advokátky JUDr. Jany Borské k poskytování právní služby žalobci podle § 18 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii. Součástí žaloby byla i žádost o přiznání odkladného účinku. Krajský soud usnesením ze dne 24. 5. 2010 (č. l. 7) věc postoupil Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému. Toto usnesení nabylo právní moci dne 14. 6. 2010. Podáním ze dne 4. 6. 2010 se žalobce domáhal určení lhůty k vydání rozhodnutí o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě, tento návrh však Nejvyšší správní soud zamítl usnesením ze dne 1. 7. 2010, č. j. Aprk 17/2010 - 21.

[4] Podáním ze dne 21. 6. 2010 (č. l. 17) žalobce podal kasační stížnost proti usnesení o postoupení věci Městskému soudu v Praze. Usnesením ze dne 15. 7. 2010 (č. l. 36) krajský soud žalobce osvobodil od soudních poplatků a ustanovil mu advokáta JUDr. Petra Vaňka. Podáním ze dne 21. 7. 2010 ustanovený advokát poukázal na důvody, pro něž nemůže být zástupcem žalobce a požádal o zrušení jeho ustanovení. Žalobce pak podáním ze dne 9. 8. 2010 soudu sdělil, že nežádal o ustanovení zástupce, přičemž dodal, že v JUDr. Vaňka nemá důvěru. Krajský soud následně usnesením ze dne 20. 8. 2010 (č. l. 48) zrušil ustanovení advokáta JUDr. Petra Vaňka a žalobci ustanovil advokáta JUDr. Ing. Tomáše Bouzka. V reakci na toto usnesení žalobce podáním ze dne 9. 9. 2010 navrhl, aby byl výrok o ustanovení zástupce doplněn o odůvodnění, neboť sám o ustanovení advokáta nežádal a výrok o jeho ustanovení nijak odůvodněn není. Krajský soud poté usnesením ze dne 14. 9. 2010 (č. l. 51) žalobce vyzval, aby ve lhůtě tří týdnů soudu sdělil, čeho se podáním ze dne 9. 9. 2010 domáhá, tedy jde-li o kasační stížnost či o jiný návrh. Usnesení bylo v prvé řadě dne 24. 9. 2010 doručeno ustanovenému advokátovi, ten však v odpovědi uvedl, že již dříve požádal o zrušení svého ustanovení. Krajský soud následně usnesením ze dne 11. 10. 2010 (č. l. 58) ustanovení advokáta JUDr. Ing. Bouzka zrušil.

[5] Poté krajský soud usnesením ze dne 21. 10. 2010 (č. l. 60), doručeným přímo žalobci dne 29. 10. 2010, žalobce opětovně v třítýdenní lhůtě vyzval ke sdělení, čeho se podáním ze dne 9. 9. 2010 domáhá, tedy jde-li o kasační stížnost či o jiný návrh. V reakci na tuto výzvu žalobce podal předmětný návrh na určení lhůty ze dne 7. 11. 2010, doručený krajskému soudu dne 10. 11. 2010. Téhož dne krajský soud žalobce usnesením (č. l. 63) vyzval, aby ve lhůtě dvou týdnů doložil plnou moc udělenou jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Dne 11. 11. 2010 krajský soud postoupil návrh na určení lhůty spolu se spisem a svým vyjádřením Nejvyššímu správní soudu, jemuž byl doručen dne 15. 11. 2010.

[6] Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu ze dne 7. 11. 2010 není důvodný.

[7] Žalobce se předmětným návrhem domáhá určení lhůty k vydání rozhodnutí o jeho žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě ze dne 17. 5. 2010. Nutno zde připomenout, že obdobným návrhem, byť podaným v ranější fázi řízení vedeného ve věci krajským soudem, se Nejvyšší správní soud již zabýval. Usnesením ze dne 1. 7. 2010, č. j. Aprk 17/2010 - 21, jej přitom zamítl s tím, že za daného procesního stavu (tedy vázán svým pravomocným usnesením o postoupení věci místně příslušnému Městskému soudu v Praze) není Krajský soud v Brně oprávněn rozhodovat o žalobcově návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. K bližším důvodům, pro něž zdejší soud zaujal tento právní názor, se poukazuje na odůvodnění citovaného usnesení.

[8] I ohledně nyní podaného návrhu na určení lhůty ze dne 7. 11. 2010 tak Nejvyšší správní soud shledal, že není-li krajský soud oprávněn požadovaný procesní úkon (zde vydání rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě) provést, nelze dospět k závěru, že v řízení před ním dochází k průtahům. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud i tento žalobcův návrh na určení lhůty zamítl podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích.

[9] V této souvislosti je třeba zdůraznit, že senát Nejvyššího správního soudu příslušný k rozhodování o žalobcově návrhu na určení lhůty věc posuzoval pouze v intencích návrhu samotného a nijak se nezabýval (a ani se zabývat nemohl) správností procesního postupu krajského soudu po podání kasační stížnosti podle § 108 s. ř. s.

[10] Pouze nad rámec věci tak lze uvést, že v případě podání kasační stížnosti ukládá citované ustanovení soudního řádu správního krajskému soudu, vůči jehož rozhodnutí tento opravný prostředek směřuje, učinit nezbytné procesní úkony, jež vyvrcholí předložením kasační stížnosti se spisy Nejvyššímu správnímu soudu. Nutno zdůraznit, že teprve po vykonání všech nutných úkonů může krajský soud věc předložit kasačnímu soudu. Z povahy věci a též s ohledem na délku některých zákonných lhůt (viz např. § 106 odst. 3 s. ř. s.) je zřejmé, že tyto přípravné kroky by měly být učiněny bez zbytečných odkladů tak, aby kasačnímu soudu bylo umožněno o kasační stížnosti rozhodnout v přiměřené době po jejím podání (to tím spíše, je-li ve věci podána žádost o přiznání odkladného účinku). Délka této přípravné fáze je logicky ovlivněna kvalitou součinnosti účastníků řízení se soudem. Zajisté tedy ze strany krajského soudu nebude třeba vynakládat nadměrné administrativní a časové prostředky v případě perfektní kasační stížnosti opatřené kolkovými známkami v hodnotě příslušného soudního poplatku, podané advokátem, jenž své oprávnění zastupovat stěžovatele prokazuje řádnou plnou

mocí, a k níž se v krátké lhůtě vyjádří další účastník či účastníci řízení a případně doloží potřebné spisy a podklady. Naopak za situace, kdy se musí krajský soud postarat o odstranění vad kasační stížnosti nebo nedostatků podmínek řízení, může přípravná fáze oprávněně trvat i několik měsíců.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení o návrhu na určení lhůty se opírá o ustanovení § 174a odst. 8 věty druhé zákona o soudech a soudcích, dle kterého stát hradí náklady řízení jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2010

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu